

Krisztus testének egysége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 68:19; Ézsaiás 5:4;
Apostolok cselekedetei 2; 1Korinthus 12:4-11, 27-30;
Efezus 4:1-16; Filippi 2:3

„És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Ef 4:11-12, ÚRK).

Ezópusz egyik meséje „A gyomor és a lábak” címet viseli. Így szól: „A gyomor és a lábak azon vitatkoztak, hogy melyikük a fontosabb. Amikor a lábak azt hajtogatták, hogy ők sokkal erősebbek, mivel ők cipelik a gyomrot, a gyomor így felelt: »De drága barátaim, ha nem vennék magamhoz ételt, semmit sem tudnátok elhordozni!» (Lloyd W. Daly: *Aesop Without Morals*. New York, 1961, Thomas Yoseloff, 148. o.)!

Pál az emberi testtel lelki tanulságot akart érzékeltetni. A test - és Krisztus teste, az egyház - külön részekből áll, amelyek mind eltérő képességekkel bírnak. Mindnek össze kell dolgozni a test egészségéért. Ef 4:1-16 szakaszában az apostol újra használja ezt a metaforát, amit korábban is hatásosan alkalmazott (Róm 12:3-8; 1Kor 12:12-31). Krisztus a Fej, Ő biztosít tehetséges embereket a test számára, akik segítenek egyesíteni azt, és minden testrész - minden gyülekezeti tag - a képessége szerint hozzájárul az egészhez.

Pálnak az egészséges, egységes testről felvázolt képe segít megérteni, mi Isten célja ránk nézve: hogy részei legyünk a Krisztusban eggyé vált, gyümölcsöt termő egyháznak.

A SZENTLÉLEK EGYSÉGE

Olvassuk el Ef 4:1-16 szakaszát! Hogyan bátorítja Pál a hívőket az egyház egységének erősítésére?

Pál az egységre történő felszólítással két részletben kezdi az Efezusi levél második felét (4-6. fejezetek). Ef 4:1-6 szakaszában először is arra kéri a hívőket, hogy az egységet építő jellemvonásokkal őrizzék „a Lélek egységét” (Ef 4:1-3). Ezt olyan költői felsorolással támasztja alá, ami hét „egy”-ről szól (Ef 4:4-6). Másodszor, Ef 4:7-16 verseiben úgy mutatja be a győztes, felmagasztalt Jézust, mint aki a kegyelem Forrása azokban, akik vezető szerepet vállalnak az evangélium hirdetésében (Ef 4:7-10). Leírja, hogyan járulhatnak ők hozzá minden gyülekezeti taggal együtt Krisztus testének egészségéhez, növekedéséhez és egységéhez (Ef 4:11-16). Az apostol a fejezet elején kéri a keresztényeket: „*járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, mellyel elhívatatok*” (Ef 4:1). A járni igét itt viselkedni, avagy élni értelemben használja (lásd Ef 2:2, 10; 4:17; 5:2, 8, 15). Az *elhívással* a keresztény hitre való elhívásukra utal (Ef 1:18; 2:4-6, 13). Bátorítja a hívőket, hogy egységben éljenek, amivel az Úr legfőbb tervét tükrözik (Ef 4:9-10). Felszólítással kezd, hogy gyakorolják az egységre vezető értékeket (Ef 4:1-3), így az alázatot, a szelidséget és a türelmet.

Vizsgáljuk meg mindegyik fogalmat!

Pál másutt magyarázza el, mit ért *alázat* alatt Ef 4:2 versében: „*egymást különbnek tartva magatoknál*” (Fil 2:3, ÚRK), amit ezek alapján nem önmagunk leértékelésének negatív fényében (lásd Kol 2:18, 23), hanem a másik értékének és szolgálatának pozitív megerősítéseként kell értelmezni. A *szelidség* (Ef 4:2) az a „tulajdonság, amikor valakit nem kábit el önnön fontosságá”, továbbá „udvariasság, figyelmesség, illetve kedvesség” (Frederick Danker, szerk.: *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*. 3. kiad. Chicago, 2000, University of Chicago Press, 861. o.). Végül pedig a *türellem* (ÚRK; vö. *hosszútűrés* KAR) azt jelenti, hogy az ember képes kitartani, még ha provokálják vagy próbára is teszik. Ezek a jellemtulajdonságok tehát mind az önteltségtől való elfordulás témája körül csoportosulnak, amikor az ember inkább mások értékére összpontosít.

Alázat, szelidség, türellem. Gondoljuk végig, hogyan egyesítenek bennünket ezek a jellemtulajdonságok! Mivel erősíthetjük magunkban ezeket az értékeket?

EGYSÉGBEN AZ EGYETLENBEN

Mi az a hét „egy”, amire hivatkozik Pál az egyház egységének gondolatát alátámasztva (Ef 4:4-6)?

A hét „egy” felsorolása költői jellegű, és talán az Efezusban megszokott hite-erősítő ének visszhangzik benne. A lista úgy kezdődik, hogy egyszerre két „egy”-et említ: „Egy a test” (ami az egyházra mint Krisztus testére utal: Ef 1:23; 4:12, 16; 5:23, 29-30) „és egy a Lélek” (Ef 4:4). A harmadik pedig, hogy „egy reménységre kaptatok elhívást” (Ef 4:4, ÚRK; vö. 4:1).

A felsorolás ezek után három másik elemet említ: „egy az Úr” (utalás Krisztusra), „egy a hit” (ami a keresztények hitére vonatkozik: Gal 1:23; Ef 4:13; Kol 1:23; 2:7; 1Tim 4:1, 6) és „egy a keresztség” (vö. Ef 5:26). Majd Istent jellemzi hosszabban, amivel le is zárja a szakaszt: „egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik” (Ef 4:6).

Mit közöl Pál a költői leírással az Atya Istenről? Ő a Teremtő Isten, mivel Ő „az Atyja mindeneknek”. A mondat többi része bemutatja, hogy miután az Úr megalkotta a világot, gondot visel mindenről. Az apostol nem játszadozik sem a panteizmus (ami a természettel azonosítja Istent), sem a panenteizmus (ami szerint a világ Isten része, bár nem korlátozza le arra a személyét) eretnkségével, hanem Isten természetfeletti létét hirdeti („mindeneknek felette van”), valamint tevékeny uralmát („mindenek által”) és tapasztalható jelenlétét („mindenekben”).

Figyeljünk fel két dologra az egység gondolatával kapcsolatban (Ef 4:1-6)! Először is ez lelki kérdés, ami a hét „egy”-ben gyökerezik és öröme ad okot (Ef 4:4-6). Másodsor az egységet szorgalmasan védeni és erősíteni kell (Ef 4:3). Gyakran lesz okunk a sírásra, amikor nem sikerül elérni, ugyanakkor bármilyen kudarcot élünk is át, mindig örülhetünk Isten Krisztusban elévített munkájának, amivel egyesíti az egyházat, örüljünk a Lélek egysége teológiai valóságának! Így erőt kapunk, hogy visszatérjünk az egység továbbvitelének kemény munkájához. Ezt pedig azzal a friss meggyőződéssel tehetjük, hogy az Úr művéhez járulunk hozzá.

Olvaszuk el ismét Ef 4:4-6 szakaszát! Mit érzünk ezzel kapcsolatban? Mit kellene éreznünk, tudva, amit ez az Istenben és az Istennel való egységünkről mond?

A FELMAGASZTALT KRISZTUS, AZ AJÁNDÉKOZÓ

„A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott. Ezért mondja az Írás: »Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.« Az pedig, hogy »felment«, mi mászt jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. Aki leszállt, az »fel is ment«, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget” (Ef 4:7-10, RÚF). Mi történik itt? Mit akar Pál közölni ezekben a versekben?

Az apostol itt Zsolt 68:19 versét idézi, ami így szól: „Fölmentél a magas hegyre, foglyokat ejtettél, embereket kaptál ajándékol, mégpedig lázadókat.” A zsoltár úgy mutatja be az Urat, Jahvét, mint aki legyőzte ellenfeleit, felment a hegyre, amire a fővárosa épült, és mögötte vonult a hadifoglyok sora (lásd Zsolt 68:2-3). Majd pedig sarcot kapott („kaptál ajándékol”) a legyőzött ellenségeitől (megjegyezzük, Pál úgy változtat ezen a képvilágon, összhangban a zsoltár tágabb értelmével, hogy a felmagasztalt Krisztus adja az ajándékokat, lásd Zsolt 68:36).

Zsolt 68:19 sorrendjét követve előbb jön a *felmenetel* – Krisztus mennybemenetele (Ef 1:21-23) –, amit a *leszállás* követ, amikor a feltámadt, felmagasztalt Jézus ajándékokat ad és megtölt mindent. Pál ezzel jelképezi a Szentlélek pünkösdi kitöltését (lásd *Az apostolok cselekedetei* 2. fejezet). Ezt Ef 4:11-12 versei is megerősítik: a felmagasztalt Krisztustól kapott *ajándékok* a Lélek ajándékai.

„Krisztus felment a magasba a foglyok élén és ajándékokat adott az embereknek. A mennybemenetele után eljött a megígért Szentlélek, mint süvítő és hatalmas szél, betöltötte azt a helyet, ahol a tanítványok összegyűltek, és ennek mi lett a hatása? Ezrek tértek meg egy nap alatt” (Ellen G. White: *Ye Shall Receive Power*. 158. o.).

Igen mély tartalmú ez a néhány vers a levélben. Hogyan tanulhatunk meg vigaszt találni abban, amit Krisztus már megtett és még meg fog tenni értünk, főként amikor „teljessé tesz mindent” (Ef 1:23, RÚF) önmagával?

A FELMAGASZTALT JÉZUS AJÁNDÉKAI

Zsolt 68:19 verse alapján Pál úgy jellemezte a feltámadt, felmagasztalt és győztes Jézust, mint aki a mennyekből hozott ajándékokat a népének. Milyen „ajándékokat” (ÚRK) adott a felmagasztalt Krisztus (Ef 4:11-13), és milyen célból?

Pál négy „megajándékozott” csoportot nevez meg, akik részei az ajándékoknak, amiket a felmagasztalt Jézus adott egyházának: 1) az apostolok; 2) a próféták; 3) az evangélisták; 4) illetve a pásztorok és tanítók (a görög fordulat szerkezete arra enged következtetni, hogy ez egyetlen csoport). Krisztus fontos munka elvégzése céljából adja ezeket az ajándékokat: „*hogyan felkészítse a szenteket a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére*” (Ef 4:12, ÚRK), továbbá „*míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra*” (Ef 4:13, ÚRK). Ez az utolsó pont különös jelentőséggel bír az első adventisták számára, amikor Ellen G. White lelki ajándékairól gondolkodtak. Vajon a Biblia szerint csak az apostolok idejében volt érvényes a próféta ajándéka az egyházban? Vagy megmarad egészen Krisztus eljöveteleig? A korai adventisták Ef 4:13 versében találták meg a kérdésükre a választ, amit egy hajóskapitány történetével példáztak, akinek követnie kellett az útra vonatkozó utasításokat. Amikor a hajó közeledett a kikötőhöz, a kapitány azt olvasta az utasításban, hogy egy révkalauz érkezik a hajó fedélzetére, aki majd segít a kormányzásban. Fel kell engednie a fedélzetre és követnie kell az utasításait. Így járhat el az eredetileg kapott útmutatás szerint. „Kik azok, akik a könyv eredeti útmutatásait követik? Akik elutasítják a révkalauzt, vagy akik elfogadják, ahogyan a könyv tanácsolja? Ti ítéljétek meg” (Uriah Smith cikke: *Do We Discard the Bible by Endorsing the Visions? Review and Herald*. 1863. január 13. 52. o.)! Legyünk óvatosak, amikor azt nézzük, kik a „pásztorok” (vagy „lelkészek”), „tanítók” és „evangélisták”! Ugyanis e tisztségekre a saját helyzetünk és időnk összefüggésében gondolunk. Azonban Pál korában ők mind laikus vezetők voltak, akik Efezus házi gyülekezeteiben szolgáltak (vö. ApCsel 2:46; 12:12; 1Pt 2:9).

Olvassuk el Ézs 5:4 versét! „*Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit nem tettem meg vele*” (ÚRK)? Gondoljunk erre a versre annak összefüggésében, amit Ellen G. White szolgálatán keresztül adott nekünk Isten! Hogyan alkalmazhatjuk arra?

KRISZTUSBAN FELNŐNI

Milyen veszély fenyegeti az egyház krisztusi érettségét (Ef 4:14)?

Pál olyan környezetet lát, amiben a hívőket a miénkhez hasonlóan különféle gondolatok rázzák meg - „*bármiféle tanítás szele*” és „*a tévelygés ravaszága*” (ÚRK). Három képpel festi le az efféle csapongó teológia veszélyeit: 1) a gyerekkor éretlensége, „*hogy többé ne legyünk kiskorúak*” (ÚRK); 2) a háborgó tenger veszélyei, „*akiket ide-oda dobál és hajt bármiféle tanítás szele*” (ÚRK); és 3) amikor megtévesztenek másokat ravasz emberek, akik úgy csinálnak, mint a hamiskártyások. Az apostol jelképes értelemben használja a görög *kübeia* („dobókockás szerencsejáték”) szót a ravaszúságra (ÚRK) vagy az álnokságra (KAR).

Pál hiszi, hogy a megosztottság a tévedés fontos jele: ami a testet táplálja, erősíti és összetartja, az a jó, ami pedig kimeríti és megosztja, az rossz. Ha eltávolodunk a megosztó tanítástól és a kipróbált, megbízható tanítók felé fordulunk (Ef 4:11), tovább haladhatunk az igaz keresztény érettség felé, sikeresen végezhetjük a munkánkat Krisztus testében (Ef 4:12-13; vö. 4:15-16).

Hogyan hasonlít az egészséges egyház működése az egészséges testére (Ef 4:15-16)?

Ef 4:1-16 szakaszában az apostol az egyház egysége mellett érvel, a hallgatóságot pedig arra szólítja, hogy ezt aktívan támogassák. Bár az egység teológiailag biztos tény (Ef 4:4-6), mégis keményen kell érte dolgozni (Ef 4:3). Úgy is elősegíthetjük, ha tevékeny „tagjaivá” válunk Krisztus testének (Ef 4:7-16). Mindannyian a test részei vagyunk, és hozzá kell járulnunk annak egészségéhez és növekedéséhez (Ef 4:7, 16). Fontos, hogy mindannyiunknak hasznára legyen az apostolok, a próféták, az evangélisták és a pásztor-tanítók munkája (Ef 4:11). Egyesítő szerepük van, hasonlóan az ínszalagokhoz, inakhoz és a test minden „kapcsához” (Ef 4:16), amivel segítenek, hogy együtt növekedhessünk Krisztusban, aki a Fej (Ef 4:13, 15).

A tanításnak miféle „szelei” fújják ma az egyházunkat? Hogyan állhatunk meg rendületlenül azokkal szemben? Beszéljük meg válaszainkat szombaton az osztályban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Két megjegyzés bővíti az Ef 4:7-10 szakaszáról szóló tanulmányunkat:

Ef 4:9 versének fordítása. Egyes fordítások úgy jelzik, hogy a *lejövetel* a *felmenetel* előtt történik (pl. „előbb le is szállt”, KAR, ÚRK). Más fordítások sokkal szorosabban követik a görög szöveget, és nyitva hagyják a felmenetel és lemenetel időzítésének kérdését (pl. „Az pedig, hogy »felment«, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre”, RÚF). Az utóbbi fordítás a keddi részben jelzett nézettel együtt lehetővé teszi Zsolt 68:19 sorrendjének követését. Abban Krisztus mennybéli felmagasztalása (a „felmenetel”) történt meg először, amit a Lélekben történő „lejövetele” követett.

Foglyokat vitt magával. Pál a görög Ószövetségből, a Septuagintából (az Ószövetség egyik ógörög fordításából) idézte Zsolt 68:19 versét. Az Ef 4:8 versében használt kifejezés szó szerint így hangzik: „foglyokat vitt fogva” (KAR, ÚRK) vagy „foglyokat vitt magával” (RÚF). A hetednapos adventisták gyakran úgy értelmezték ezt a szakaszt, hogy mennybemenetelekor Krisztus magával vitte azokat, akik feltámadtak az Ő feltámadása idején (Mt 27:51-53). Ők jelképezik az „első zsenget” a megváltottak közül, amit Jézus bemutatott az Atyának a mennyi trónterembe való visszatérésekor (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 740. o.; vö. 692-693. o.). Kol 2:15 versével összehangban pedig úgy értelmezhető másképpen ez az igeszakasz, hogy Krisztus győz az ellenségei – Sátán és gonosz angyalai – fölött, akik legyőzött hadifoglyokként jelennek meg.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vessük össze Ef 4:11 versében a „lelki ajándékok” felsorolását Róm 12:4-8, 1Kor 12:4-11, 27-30 és 1Pt 4:10-11 verseivel! Milyen különbségeket és hasonlóságokat figyelünk meg?
- 2) Beszélgessünk az osztályban arról, hogy hányféle „tanítás szele” (ÚRK) fújja az egyházat ma! Figyeljük meg, Pál azt mondja, hogy ezek a szelek nem fújhatnak minket el! Hogyan védhetjük meg magunkat és hittestvéreinket attól a kártól, amit az ilyen szelek okozhatnak? Soroljunk fel néhány konkrét módot!
- 3) Pál az „egység” gondolatát hangsúlyozza az Efezusi levélben. Csakhogy minden áron el kell érjünk az egységet? Más szóval, mikor válhat hátrányossá az egység utáni vágy? Beszéljük meg!

PAUDITS ZOLTÁN: TE VAGY A HÍD

Ó, Uram, szavadra
szomjazom,
szívemnek nincs más
oltalom,
lelkemnek nem kell
e világ,
sóhajom Tehozzád kiált.

Te vagy a Híd, Te vagy az Élet,
sorsomat tölts be Fényed,
hajnalom ébred fel Nálad,
csendhangod festi szobámat.

Ó, Uram, békédre
vágynom én,
Tebenned mindig
van remény,
kezedbe életem
leteszem,
bűnöm ég csorgó
véreden.

Te vagy a Híd, Te vagy az Élet,
sorsomat tölts be Fényed,
hajnalom ébred fel Nálad,
csendhangod festi szobámat.